

HANÁCSEK ERZSÉBET

Szívemben vadvirágok

Múltamra taposok.
Korhadt fejfára.
hajszáltrepedésekben megbúvó árnyakra.
Hol vagytok?
Hol vagytok, hogy hozzám szóljatok
lidérces kék-fényű nappalok?
Fákra lépek.
Szétszórt gyöngyökre,
szívemben vadvirágok égnek
lobogva,
félnek, félnek.
Őszülő holnapok szélesebesen jönnek,
fölborult csillagok közt vernek gyökeret.
Csontomon varjak éheznek,
fájdalomfényben szívemig felérnek.
Vert nappalok,
kínomat mért daloljátok
templomba zárt, sápadt arcú, dermedt angyalok?
Morzsányi anyaföldbe,
hol nemhervadó virágok
hajolnak fölém örökre.

Üvegcsend

Tenyeredtől született,
a nyár és az ősz ezer ízével
mosolygott ránk
a kamra.
És most, mintha meghalt volna
minden.
A csend is.
Csak az omló vakolat terhe alatt
roskad a polc.
Pókháló-álmukat alusszák
az elhagyott üvegek.
Állandóság őrzi
sérthetetlen némaságukat.
A befőtt maradványok
semmivé aszalódnak.
Benn a szűk falak között
huzat görgeti a porszemeket.
Mázsányi súly hajlítja hátamat.
Rügyfakadást, földből kinövő
gyümölcs-áldást
hiába szül az ág
Látod Anyám,
hogyan lebeg el minden kezed előtt?
Fényt sóhajtva e holt csendben-
a kamra már a múlté,
legyűrte az életet.
Végtelen türelem oltalmában
szétosztod gyümölcsseit,
benövi ujjaidat
az üvegcsend.